

РЕЙ БРЕДЪРИ УБИЙСТВОТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

— Някои хора никога не биха извършили убийство — каза г-н Бентли.

— Кой например? — поинтересува се г-н Хил.

— Ами аз, както и мнозина като мен — отвърна г-н Бентли.

— Дрън-дрън! — отсече г-н Хил.

— Дрън-дрън?

— Чухте ме. Всеки може да извърши убийство. Дори вие.

— Нямам абсолютно никакъв мотив. Доволен съм от живота си, съпругата ми е добра жена. Разполагам с достатъчно пари, имам добра работа. Защо ми е да убивам? — попита г-н Бентли.

— Мога да ви накарам да убиете — рече г-н Хил.

— Не можете.

— Мога. — Г-н Хил се загледа вгълбено към потъналото в лятна зеленина градче.

— Не можете да превърнете порядъчен човек в убиец.

— Напротив, мога.

— Не, не можете!

— На какво сте готов да се обзаложим?

— Никога през живота си не съм се обзалагал. Не вярвам в такива неща.

— Ох, по дяволите, да бъде джентълменски облог тогава — каза г-н Хил. — Един долар. Долар срещу десетаче. Хайде, нима не бихте заложили десетаче? Ако не го направите, ще се покажете като истински страхопъзльо, при това страхопъзльо, който не вярва на собствените си думи. Нима не си заслужава десетаче, за да докажете, че не сте убиец?

— Шегувате се.

— И двамата хем се шегуваме, хем не. Целта ми е просто да докажа, че с нищо не се различавате от останалите хора. И също имате копче, което само трябва да се натисне. Ако го намеря, ще ви накарам да извършите убийство.

Г-н Бентли се разсмя непринудено, отрязва края на пурата, намести я между пълните си устни и се облегна в люлеещия се стол. Бръкна в джоба на разкопчаната си жилетка, намери десетаче и го постави на перилото на верандата.

— Добре — каза той, позамисли се и извади още едно. — Залагам двайсет цента, че не съм убиец. Как ще докажете обратното?

— Засмя се и притвори самодоволно очи. — Май ще ми се наложи да почакам доста години.

— Ще има установен срок, разбира се.

— О, няма? — Бентли се разсмя още по-силно.

— Да. Точно след един месец вече ще сте убиец.

— Точно след месец значи? Ха! — Избухна в смях, идеята беше абсолютно нелепа. Накрая дойде на себе си и се замисли. — Днес е първи август, нали? Значи на първи септември ще ми дължите един долар.

— Не, вие ще ми дължите две десетачета.

— Голям инат сте, нали?

— И представа си нямате колко голям.

Беше чудесна вечер в края на лятото, с превъзходен ветрец, без комари. Пурите горяха както трябва, далеч в кухнята съпругата на г-н Бентли тракаше с чиниите. Жителите на градчето излизаха на верандите и си кимаха един на друг.

— Това е най-глупавият разговор, който съм водил през целия си живот. — Г-н Бентли вдиша с наслада и долови уханието на прясно окосена трева. — Говорим си за убийство от десет минути, стигаме до това дали всеки е способен да го извърши, а в следващия момент сключваме облог.

— Да — рече г-н Хил.

Г-н Бентли погледна наемателя си. Г-н Хил беше на около петдесет и пет, макар да изглеждаше малко по-стар, със студени сини очи, сиво лице и бръчки, които му придаваха вид на изсушена на слънцето праскова. Беше прилично плешив — като Цезар. Имаше странно напрежение в начина, по който говореше, по който стискаше пурата си, ръката ти, собствените си ръце като в молитва, сякаш винаги убеждаваше себе си или събеседника в истинността на твърденията си. Доста приятни разговори бяха провели през последните три месеца, откакто г-н Хил се нанесе в задната стая. Говореха за безброй неща — за скакалците през пролетта и снега през април, за сезонните бури и захлаждания, за пътувания до далечни места — обичайните теми, подсладени с аромата на тютюн и апетитни като обилна вечеря. Г-н Бентли вече имаше чувството, че е израснал с този непознат, че го е познавал от палаво момче през бурната зрялост до побеляващата старост. Позамисли се и реши, че за първи път им се

случваше да са на различни мнения. Чудесното в приятелството им беше това, че досега бяха успели да избягват всякакви извъртания и странични въпроси, че вървяха направо към Истината или онова, което двама мъже смятат за истина. Или пък, изведнъж си помисли г-н Бентли, докато въртеше пурата между пръстите си, към онова, което той е смятал за истина, а г-н Хил от учтивост или поради някаква друга причина се е преструвал, че също приема за такава.

— Това са най-лесно спечелените ми пари — рече г-н Бентли.

— Да видим. Носете си десетачетата. Може да ви потрябват.

Г-н Бентли полусериозно прибра монетите в джоба си. Ветрецьт сякаш задуха от друга посока и за момент промени температурата на мислите му. Е, би ли могъл да извършиш убийство? — обади се мъничко гласче в главата му. — Би ли могъл?

— Да си стиснем ръцете — каза г-н Хил.

Студената му ръка стискаше здраво.

— Обзаложихме се.

— Добре. Е, лека нощ, тлъст мърлячо — каза г-н Хил и стана.

— Какво? — възкликна г-н Бентли, не толкова обиден, колкото втрещен от чутиите думи.

— Лека нощ, мърлячо — повтори г-н Хил, като го гледаше спокойно. Ръцете му се занимаваха с копчетата на лятната му риза. Плоският му корем беше оголен. Виждаше се някакъв стар белег. Сякаш от куршум.

— Виждате — каза г-н Хил, когато забеляза опулените очи на пълния мъж в люлеещия се стол. — И друг път съм правил този облог.

Вратата тихо се затвори. Г-н Хил беше изчезнал.

В един и десет лампата в стаята му още светеше. Г-н Бентли седеше сам в тъмното, сън не го ловеше. Накрая стана, пристъпи тихо в хола и видя г-н Хил. Вратата на стаята му беше отворена и г-н Хил стоеше пред огледалото, като се докосваше, потупваше и пощипваше ту тук, ту там.

И сякаш си мислеше — Погледни ме! Виж тук, Бентли. И тук!

И Бентли гледаше.

На гърдите и корема на г-н Хил имаше три кръгли белега. В сърдечната област се точеше дълга следа от нож, както и втора, помалка, на врата. А гърбът му сякаш беше раздран от ноктите на освирепял дракон, оставил след себе си страховити дълбоки бразди.

Г-н Бентли стоеше зяпнал, с леко разперени ръце.

— Влезте — каза г-н Хил.

Бентли не помръдна.

— До късно стоите.

— Просто се оглеждам. Суета.

— Тези белези...

— Малко са, нали?

— Толкова много... Господи, никога не съм виждал подобно нещо. Как се сдобихте с тях?

Гол до кръста, Хил продължаваше да се гледа и опипва.

— Е, може би вече можете да се досетите. — Намигна и се усмихна дружелюбно.

— Как ги получихте?

— Ще събудите жена си.

— Кажете ми!

— Използвайте въображението си, човече.

Издиша, вдиша и отново издиша.

— Какво мога да направя за вас, г-н Бентли?

— Дойдох...

— Говорете.

— Искам да напуснете.

— О, стига, Бентли.

— Стаята ни трябва.

— Наистина ли?

— Майката на жена ми ще идва на гости.

— Лъжете.

Бентли кимна.

— Да. Лъжа.

— Защо не го кажете направо? Искате да напусна. Точка.

— Именно.

— Защото се страхувате от мен.

— Не. Не се страхувам.

— Ами ако ви кажа, че няма да напусна?

— Не. Не можете да го направите.

— Мога. И го правя.

— Не, не.

— Какво ще има за закуска, пак ли шунка с яйца? — Проточи врат да разгледа малкия белег.

— Моля ви, кажете, че ще си тръгнете — умолително рече г-н Бентли.

— Не — отвърна г-н Хил.

— Моля ви.

— Няма смисъл да ме молите. Само се правите на глупак.

— Тогава, ако останете, да отменим облога.

— Защо да го отменяме?

— Така.

— Страхувате се от себе си ли?

— Не, не се страхувам!

— Шш. — Посочи стената. — Жена ви.

— Хайде да отменим облога. Ето. Вземете парите. Печелите!

Затършува трескаво в джоба си и извади десетачетата. Хвърли ги на тоалетката. Г-н Хил продължи да опипва корема си.

— Вземете ги! Печелите! Бих могъл да извърша убийство. Признавам, бих могъл.

Г-н Хил почака малко и без да поглежда към тоалетката, намери опипом монетите, взе ги, задрънча с тях и му ги подаде.

— Вземете.

— Не ги искам! — Бентли заотстъпва към вратата.

— Вземете ги.

— Печелите!

— Облогът си е облог. Това не доказва нищо.

Обърна се, пристъпи до Бентли, пхна монетите в джоба на ризата му и го потупа. Бентли отстъпи две крачки назад в хола.

— Не се обзалагам просто така — рече Хил.

Бентли се взираше в ужасните белези.

— С колко други хора сте сключвали този облог! — извика той.
— С колко?

Хил се разсмя.

— Шунка и яйца, а?

— С колко? С колко?

— Ще се видим на закуска — отговори г-н Хил.

Вратата се затвори. Г-н Бентли остана загледан в нея. Сякаш виждаше белезите през нея, сякаш погледът му минаваше през

преградата. Белези от бръснач. Белези от нож. Висяха по облицовката като чворове в старо дърво.

Светлината от другата страна угасна.

Стоеше над тялото и слушаше събуждащата се къща, трополенето на стъпки по стълбите, виковете, сподавените писъци и суматохата. Всеки момент около него ще се струпат хора. Всеки момент ще се разнесе вой на сирена и ще замигат червени светлини, ще се чуе трясък на автомобилни врати, белезници ще щракнат около месестите му китки, ще последват въпроси, взирание в пребледнялото му, объркано лице. Но засега той просто стоеше над тялото и пипаше непохватно. Пистолетът бе паднал във високата, приятно ухаеща трева. Въздухът все още бе зареден с електричество, но бурята беше отминала и той отново започваше да забелязва нещата около себе си. И ето че дясната му ръка съвсем своеволно запълзя като сляпа къртица и зарови, зарови безчувствено в джоба на ризата му, докато не намери каквото търсеше. Усети как пълното му тяло се превеи, наведе се и едва не падна, сякаш се хвърляше върху трупа. Сляпата му ръка се пресегна, затвори вперените нагоре очи на г-н Хил и постави върху сбръчканите, изстиващи клепащи по едно лъскаво десетаче.

Вратата се отвори с трясък зад него. Хети изпищя.

Бентли се обърна с болезнена усмивка към нея.

— Току-що изгубих облог — чу се да казва той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.